

ליל שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רפ"ב המדבר מן האלף זעירא של ויקרא, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (בסוף התורה), דע, שיש בכל דור ודור רועה, והוא בחינת משה, שהוא רעיא מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן, ודע שתינוקת של בית רבן מקבלים הבל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן, על כן תינוק כשמתחיל לקרות ולהיכנס בתורה, הוא מתחיל מן ויקרא אל משה (ויקרא רבה פרשה ז'), שהוא אלף זעירא, כי ויקרא מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך, והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן משם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הבל פיהם, ומשם מתחילים לקרות ולהכנס לתוך התורה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה הצדיקים שבכל דור ודור בונים משכן, היינו מקום להשראת השכינה, שישרה בין נשמות ישראל, כי זה היה תכלית הקמת המשכן, להמשיך אלקות למטה שישרה בין נשמות ישראל, שיהיה כל אחד ואחד מישראל יכול לעלות ולהתדבק באור השכינה, וכמו שכתוב (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם, היינו בתוך כל אחד ואחד מישראל, והמשכן היה בנוי מן הנקודות טובות שהיו בישראל, כי כל אחד ואחד הביא, כפי נדבת לבו, איזה דבר למשכן, אחד הביא זהב או כסף או נחושת וכו', כל אחד כפי שהאיר בלבו מעלת המשכן, כך נתעורר להביא איזה דבר לבנינו, שיהיה לו חלק בתוכו, ומשה רבינו שהוא הצדיק האמת, לקח כל הנקודות, ובנה מהם המשכן, וכן הוא בכל דורו ודורו, הצדיק האמת שבדור, בונה משכן מכל הנקודות טובות שיש בישראל, כי הוא דן את כל הבריות לכף זכות, ומחפש ומבקש נקודות בתוך כל אחד ואחד, עד שבונה מהם משכן רוחני, ומוריד את השכינה אליהם, כי מגלה מפרסם לכולם אלקותו יתברך, ומגלה להם איך השכינה שרויה ביניהם, ויכול כל אחד ואחד לעלות ולהתדבק בה אם רק ירצה, ולכן הצדיק נקרא רועה, וכמובא הרבה בזוהר "רעיא מהימנא" (רועה נאמן), כי כמו שרועה צאן, דואג על צאנו, ולוקח אותם בכל פעם למרעה טוב לרעות, כדי שיהיה להם מחיה ומזון כפי צרכם, כן הצדיק דואג על נשמות ישראל, ועושה כל מיני פעולות בעולם כדי להמשיך להם מזון רוחני וגשמי, ובעיקר להכניס בהם אמונה הקדושה, שהוא מקור כל הברכות,

וכמו שכתוב (משלי כ"ח) איש אמונות רב ברכות, ועל שם זה כתיב, (תהלים ל"ז) שכן ארץ ורעה אמונה, היינו על ידי שהצדיק משכין השכינה למטה בארץ, על ידי זה יכולים נשמות ישראל לרעות אמונה, ולעלות ולהתדבק בשכינה.

והנה עיקר עבודת הצדיק להכניס אמונה בעולם, היינו לגלות לכל אחד ואחד מישראל שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואין שום מקרה בעולם שיקרה מאליו, רק כל תנועה מושגח בהשגחת המאציל העליון ברוך הוא, ואף על פי שלפעמים ההשגחה מוסתר ומכוסה, ונדמה מבחינת כאילו יש טבע מקרה ומזל, אבל אם אדם ישים עין פקחת, ימצא את השגחתו יתברך בכל דבר ממש, כי אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והצדיק מאיר עיני ישראל באור אמונה זאת על ידי שמוצא בכל אחד ואחד את נקודתו הטובה, שהוא האלקות שיש בקרבו, ועל ידי זה נפתחים עיניו לראות אלקותו יתברך מכל פרט של ימי חייו, כי הנקודות טובות שיש בקרבו מאירים עיניו באור אלקותו יתברך, עד שרואה במו עיניו שאין שום מקרה ומזל כלל, ולכן כל שזוכין להתקרב אל משכן הצדיק האמת, כן מאירים ימי חייו באור אלקותו יתברך, ויודע ועד שאין שום מקרה ומזל כלל.

והנה התינוקות של בית רבן, שמתחילים ללמוד תורה ודרכי המצוות, מקבלין הבל פיהם שאין בו חטא, מזה המשכן, כי הצדיק האמת, הוא המלמד ההגון, שיודע למצוא נקודות טובות בכל ילדי ישראל, ולגלות לכל אחד את הכוחות שלו, ואיך ליגדל ולצמוח בתורה ובעבודת השם יתברך, ולשמור על הבל פיו, שלא יהיה בו חטא, כי הוא מעורר כל ילדי ישראל להתמיד מאד תורה, ולהתפלל בכוונה, ולחנך עצמם בעבודת השם יתברך, ולכן כל שמתקרבים אל הצדיק הזה, כן זוכין להוציא מן הכח אל הפועל הכוחות הטמונים אצל כל תינוקות של בית רבן, ומכניסים את כולם בתוך המשכן הקדוש, ומקבלים משם הבל פיהם שאין בו חטא, ומתרבה הקדושה בעולם.

והנה כל זה הוא סוד "ויקרא אל משה", כי פסוק זה נאמר אחר גמר הקמת המשכן, שכבר היה מוכן מקום להשראת השכינה, ואז "ויקרא אל משה" וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, שהקדוש ברוך הוא קרא אל משה, והתחיל לדבר עמו מעבודת המשכן ומעניני הקרבנות, והנה יש להבין, למה בתחילת הפסוק לא כתיב מי קרא אל משה, רק "ויקרא אל משה" סתם, וגם למה תיבת "ויקרא" כתיב עם אלף זעירא, היינו עם אלף קמץ? והנה על פי דברי רבינו ל"הנ"ל מובן הענין מאד, כי ה"אלף" זעירא מרמז על הנקודה טובה שיש בכל אחד מישראל, שהוא הנקודה של אלקות שיש בקרבו, הנקרא "אלופו" של עולם השוכן בתוכו, אבל לפעמים הוא

קטנה מאד, שכמעט אי אפשר לראות אותה, וכמו אצל תינוקות של בית רבן, שעדיין הנקודה שלהם קטנה מאד, אבל הצדיק האמת מכיר זאת היטיב, כי הוא בקי מאד איך למצוא נקודות טובות אצל כל אחד ואחד מישראל, ונקודות אלו קוראים אליו ממש, ומבקשים ממנו שיעלה ויתקן אותם, עד שיגדלו ויצמחו לאילנות טובות ומפוארות, ולכן כתיב "ויקרא אל משה" סתם, באלף זעירא דייקא, שזהו הנקודה של אלקות שיש בכל אחד מישראל, שקורא אל הצדיק, ורוצה להתקרב אליו, והצדיק חוזר ומגלה לכולם, שאין שום מקרה בעולם כלל, ויש השגחה עליונה בכל פרט ופרט של חייהם, שזהו "ויקר-א", היינו בתוך מה שנדמה לך כאילו הוא "ויקר", והוא ענין של מקרה טבע ומזל, וכמו שכתוב אצל בלעם (במדבר כ"ג) "ויקר" אלקים אל בלעם, גם בדבר זה יש "א", היינו השגחת אלופו של עולם, שהוא אלף זעירא, כי אין שום מקרה בעולם כלל, ובכל דבר מסתתר השגחת אלופו של עולם, ודייקא הצדיק האמת שהוא בחינת משה, יש לו הכח לגלות האלקות שיש בכל מקרה, כי הוא מוצא הנקודה טובה שיש בכל אחד מישראל, שהוא האלקות השוכן בקרבנו, ומוציא אותה מן הכח אל הפועל, והבן.

ולכן תינוקות של בית רבן מתחילין ללמוד מספר "ויקרא", כי ספר ויקרא מדבר מהקמת המשכן על ידי משה רבינו, ודייקא משם הם מקבלים הבל פיהם שאין בו חטא, כי הצדיק מעורר ומחזק אותם למצוא הנקודות טובות שיש בקרבם, אפילו אם הם עדיין קטנים מאד, ויתחילו להתמיד מאד בתורה ובעבודת השם יתברך, ועל ידי זה יגדלו ויצמחו לאילנות טובות ורברבות, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נוכח ליכנס אל תוך המשכן הקדוש שלהם, ולהכליל בתוך השכינה הקדושה לגמרי, אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהו' בעמלירם, מעשה י"ג דף תפ"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדינה, והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו, כי החכמים, שהם הצדיקים, היו מתפארים בקול הנגינה שלהם, שהוא הכח שלהם לקרב נשמות ישראל אל אביהם שבשמים, כי כח הנגינה גדול מאד, ועל ידו יכולים למשוך נשמות ישראל אל אביהם שבשמים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג'), והצדיק שיודע לחדש חידושי תורה, ולדבר דיבורי התעוררות והתחזקות לנשמות ישראל, זהו השיר והניגון שלו, כי הם יוצאים מפנימיות נפשו, והשומע קולו נתעורר מאד אחריו יתברך.

זה היה מתפאר שהוא יודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר בכלי שיר פלוני, וזה היה מתפאר שיודע לנגן על כמה כלי שיר, וזה התפאר שיודע לנגן על כל כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר, כי כל צדיק וצדיק יש לו שיר וניגון מיוחד, שעל ידו ממשיך נשמות המקורבים אליו אחריו השם יתברך, ואסור ללעוג ולזלזל בשום צדיק ומנהיג חס ושלום, כי כולם נצרכים אל העולם, כי כל אחד מישראל מקבל חיותו ממקום אחר, וצריכין ליוזר מאד לא לנתק אותו מחיותו חס ושלום, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק סי' ס"א) לגבי ספרים קדושים, שיש כמה ספרים, ועתידיים להיות כמה ספרים, וכולם נצרכים אל העולם, כי כל אחד מקבל חיותו מספר אחר, ומי שלועג מהם נידון בצואה רותחת רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (עירובין כ"א:) כל הלועג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת, וכן הוא לגבי צדיקי הדור, שאסור לזלזל בהם וללעוג מהם חס ושלום, כי כל אחד מקבל חיותו מצדיק אחר, וכולם נצרכים אל העולם.

וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו תוף ממש, (שקורין פויק), כאילו מכין בתוף, זה מרמוז על צדיק שיש לו כח להכניע הקליפה המרשעת הנקרא לילי"ת, העולה (עם החמשה אותיות) בגימטריא תפ"ה, כמו אותיות הת"ף, המכשילה בפגם הברית רחמנא ליצלן, כי הצדיק מגלה כח הנגינה של ספר תהלי"ם, שעולה גם כן בגימטריא תפ"ה, שמכניע קליפה זאת לגמרי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ה), וממשיך על האדם שמחה אמיתית, שעל ידה זוכין לתיקון הברית.

וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כאלו מורין בקני שרפה (שקורין אורמאמים), שעל ידה זוכין להחריב הקליפות, ולשורפם לגמרי.

ואני הייתי גם כן שם, עניתי אני ואמרתי להם: קולי טוב יותר מקולות שלכם! כי הקול של הצדיק האמת, עולה על הקול של כולם, כי אף על פי שכל הצדיקים מחדשים חידושי תורה המועילים לנשמות ישראל, אבל החידושים של הצדיק האמת עולים על הכל, וכמו שכתוב אצל יוסף הצדיק (בראשית ל"ז) והנה קמה אלומתי וגם ניצבה, והנה תסובינה אלומתיכם ותשחתוינה לאלומתי, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות השכמת הבוקר הלכה ג'), שזה סובב והולך על החידושי תורה של הצדיקים, שנקראים אלומות, על שם שמקשרין דברי תורה ממקום למקום, ואף על פי שכולם טובים, וכולם נצרכים אל העולם, אבל מתבטלים לגמרי מלפני החידושים של הצדיק האמת שהוא יוסף הצדיק, כי החידושים שלו הם בבחינת "והנה קמה אלומתי וגם ניצבה", שמראה לכל אחד ואחד מישראל לקום מנפילתו, ולהיות ניצב וקיים בעבודתו יתברך כל הימים, כי יש לו לימודים נפלאים לכל נשמות ישראל בכל מקום ומצב שלהם, ולכן החידושים שלו עולים על הכל, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים כאלו, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויקרא ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קי"ג המדבר מדין תורה שאדם פוסק על עצמו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, איתא במשנה (אבות פרק ג') ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו, כי שמעתי בשם הבעל שם טוב, כי קודם כל גזר דין שבעולם, חס ושלו, מאספין כל העולם אם מסכימין להדין ההוא, ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין, חס ושלו, שואלין אותו אם הוא מסכים, אזי נגמר הדין, חס ושלו, והענין, כי בודאי אם ישאל לו בפירוש על עצמו, בודאי יכחיש ויאמר שאין הדין כן, אך מטעין אותו, ושואלין אותו על כיוצא בו, והוא פוסק הדין, ואזי נגמר הדין, וכענין שמצינו בדוד המלך, עליו השלום, בבוא אליו נתן הנביא וכו', וסיפר לו מעשה האורח (שמואל ב' י"ב), ענה ואמר: חי ה' וכו', ואת הכבשה וכו', אזי נפסק הדין על דוד כאשר יצא מפיו,

וזהו ונפרעין מן האדם מדעתו, כלומר ששוואלין דעתו, ואף על פי כן הוא שלא מדעתו, כי אינו יודע שהדין הוא עליו, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן, איך אדם צריך לשקול דיבוריו מאד, לא לפסוק על עצמו איזה דין קשה חס ושלום, כי בכל דיבור שאדם דן את חברו, ופוסק עליו דין, באותו עת הוא פוסק על עצמו דין, כי בשמים מתנהגים עם האדם מדה כנגד מדה, וכמו שהוא מתנהג עם אחרים, כן מתנהגים עמו, אם אדם דן את הבריות לכף זכות, ותמיד מחפש ומבקש עליהם זכות, אזי גם מן השמים דנים אותו לכף זכות, ומלמדים עליו לימודי זכות, וניצול מכל מיני דינים קשים ומרים, אבל אם אדם דן את אחרים לכף חוב, ומחפש בהם מומים וחסרונות, אזי גם מן השמים דנים אותו לכף חוב, ומוציאים בו מומים וחסרונות, ואזי באים עליו דינים קשים ומרים חס ושלום, ולכן צריך כל אדם לשקול דיבוריו מאד, ולהסתכל רק על הנקודות טובות שיש בכל אחד ואחד, ואזי מן השמים גם כן יסתכלו רק על הנקודות טובות שלו, ויהיה טוב לו תמיד.

והנה אם רק בדיבור ובמחשבה צריכין לזיזהר מאד לא לגרום רעות לאחרים, כמה ביותר צריכין לזיזהר מלעשות רעות והזיקות לאחרים בפועל ממש, כי אז יורד מגדר אדם אל גדר בהמה, ונחשב כמו חיה בדמות אדם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), ובפרט כשרודף אחר תאוות עולם הזה, כמו תאות ממון ותאות אכילה ותאות ניאוף רחמנא ליצלן, ומוכן להזיק אחרים, ולקחת ממונם, כדי למלאות תאוותו, אזי נחשב לבהמה ממש, ויצטרך אחר כך לשלם על זה מחיר גבוה, מדה כנגד מדה, ולכן אשרי הזוכה לזיזהר מאד בדיבוריו, ללמד זכות על נשמות ישראל תמיד, וכן לזיזהר בתכלית הזהירות לא לעשות רשעות לאחרים, כי אז גם מן השמים ידונו אותו לכף זכות, ויעשו לו רק טובות, ויזכה לכל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא א') דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם, ויש לדקדק מהו הפירוש של תיבת "מכם", שלכאורה נראה כשפת יתר? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הפסוק מרמז לנו לימוד הנ"ל, שכל הקרבנות והחזיבנים הבאים על האדם, הם "מכם" ממש, היינו ממה שפסק על עצמו בדיבורי פיו, או ממעשה ידיו, ועכשיו הוא מקבל חזרה מדה כנגד מדה, שזהו "מכם" ראשי תיבות מ'דה כ'נגד מ'דה, כי אם התנהג כמו בהמה כלפי חברו, וגרם לו רעה כמו חיה

דורסת וטורפת, או רדף אחר תאוות עולם הזה כמו בהמה, יצטרך לשלם על זה מחיר גבוה, מדה כנגד מדה, שזהו "מן הבהמה ומן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", היינו כפי שהתנהג כמו בהמה, כן תקריבו את קרבנכם, כי העולם הזה הוא כמו גלגל החוזר, והכל חוזר אליו, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ד) כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו, ולכן אשרי הנזהר מאד לדון את הבריות לכף זכות תמיד, ולהתנהג עמם כמו בן אדם ברום המעלות, כי אז גם מן השמים יתנהגו עמו כך, מדה כנגד מדה, ויהיה טוב לו תמיד, והשם יתברך יזכינו לקנות בעצמינו מדות טובות וישרות, ולעלות ולהתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, אמן ואמן.

